

Arrest

nr. 347 270 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 24 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 mei 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 15 februari 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, meer bepaald in functie van haar wettelijk geregistreerde Belgische partner.

1.2. Op 20 november 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.02.2024 werd ingediend door:

Naam: V. (..)

Voornamen: C. M. (..)

Nationaliteit: Verenigd Koninkrijk

Geboortedatum: (..)1958

Geboorteplaats: Worcester

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 15.02.2024 gezinshereniging aan in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner M. B. (..) (RR xxxxxxxxx), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: “§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijft overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; ...”

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- invaliditeitsverklaring Solidaris dd. 11.04.2024

- attest arbeidsongeschiktheid Solidaris dd. 11.04.2024

- aanslagbiljet personenbelasting inkomstenjaar 2022 dd. 20.09.2023

- rekeninguittreksels BNP Paribas Fortis voor de periode januari – december 2023

- fiscaal attest dd. 03.02.2024 waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen schulden heeft bij de FOD Financiën

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon is erkend als invalide +66% arbeidsongeschikt, en dit voor de periode 17.02.2002 – 30.06.2031. Voor het jaar 2022 beschikte ze over een gemiddelde maandelijkse uitkering van €1498,33; voor het jaar 2023 beschikte ze over een gemiddelde maandelijkse uitkering van €797,13.

Uit de voorgelegde gegevens blijkt niet dat de referentiepersoon beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, zowel een gemiddeld maandelijks inkomen van €1797,13 (voor het jaar 2023) is significant minder dan €2048,53 per maand, zijnde 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast op het moment van indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan de referentiepersoon mogelijks aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Op de bijlage 19ter dd. 15.02.2024 werd uitdrukkelijk opgenomen dat ‘voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.’ Uit de voorgelegde huurovereenkomst dd. 27.03.2023 blijkt dat de referentiepersoon bij de start van de huurovereenkomst een maandelijkse huurprijs van €1050 + €100 forfaitaire kosten diende te betalen; er werd geen aanvullende informatie voorgelegd betreffende een eventuele indexatie van deze huurprijs.

Uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijken tevens betalingen aan oa. Electrabel, Telenet, Albert Heijn, ... Deze enkele betalingen zijn echter beperkt en vormen slechts een gedeeltelijk beeld van de vast en variabele kosten van dit gezin, ondanks het expliciete verzoek op de bijlage 19ter. Derhalve hebben we geen afdoende zicht op de werkelijke maandelijkse kosten van dit gezin, en is onze dienst in de onmogelijkheid deze behoefteanalyse terdege uit te voeren.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het echter niet ernstig aan te nemen dat alle kosten voor twee volwassen personen met een resterend bedrag van €647,13 (€1797,13 - €1150) (nutsvoorzieningen, voeding, kleding, verzekeringen, (tele)communicatie, mobiliteit, vrije tijdsbesteding) kunnen betaald worden. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens dat de referentiepersoon invalide is en op basis

hiervan een uitkering ontvangt. Het is dan ook niet onlogisch te veronderstellen dat de medische kosten voor de referentiepersoon hoger liggen dan gemiddeld.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, is het niet ernstig aan te nemen dat de bestaansmiddelen die de referentiepersoon efficiënt ter beschikking heeft te laag zijn om voor zichzelf en haar partner in het levensonderhoud te voorzien en hierbij een minimum aan waardigheid voor iedereen te garanderen.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Er werden tevens documenten met betrekking tot de tewerkstelling van betrokkene voorgelegd. Met deze gegevens kan echter geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 (zie arrest Grondwettelijk Hof nr.149/2019 van 24 oktober 2019).

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Enig middel: schending van de materiële motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsverplichting, schending van de artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 23 GW

-De aanvraag gezinshereniging van een familielid van een burger van de Unie die op 15 februari 2024 door verzoeker werd ingediend wordt geweigerd op 20 november 2024. Volgens de bestreden beslissing kan verzoeker geen verblijfsrecht verwerven overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omdat de referentiepersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verder wordt er gesteld dat er geen rekening kan gehouden worden met de inkomsten van verzoeker.

Artikel 40ter, §2, 2de lid van de wet van 15.12.1980 stelt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

-De DVZ heeft in de weigeringsbeslissing volkomen onterecht gesteld dat met de tewerkstelling van verzoeker zelf geen rekening kan worden gehouden. Verweerder weigert volledig onterecht rekening te houden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Het staat vast dat de Belgische referentiepersoon naast zijn eigen inkomsten uit invaliditeitsuitkering eveneens beschikt over het inkomen en ondertussen pensioen van verzoeker. Verweerder verliest uit het oog dat art. 40ter Vw. niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt".

In casu zijn geen elementen voorhanden dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoekers echtgenote niet zou kunnen beschikken over het pensioen van verzoeker.

Overigens bepaalt art. 221 B.W. uitdrukkelijk dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat, indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachtens hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt.

In casu is de echtgenote van verzoeker ziek en krijgt zij een invaliditeitsuitkering. Dit betekent des te meer dat verzoeker met zijn pensioen mee zal voorzien in het onderhoud van het gezin, wat ook blijkt uit de stukken.

De te enge interpretatie van het woord "beschikt" schendt artikel 40ter van de wet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wenst in deze context te verwijzen naar het recent arrest van uw Raad nr. 249 056 van 15 februari 2021. Uw Raad oordeelde over dezelfde problematiek het volgende:

"2.7. De in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet vervatte bepaling dat de zogenaamde statische Belg die zich wil laten begeleiden of vervoegen door zijn dertelander-echtgenoot moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vindt haar oorsprong in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van

de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 12 september 2011).

De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging “op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dit werd “essentieel” geacht (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd “onverantwoord” geacht, “want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 11, 59 en 159-160). Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23). De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23, “Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt”; zie ook Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11- 13).

2.8. De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is zo ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Dit gegeven vindt bevestiging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin het Hof naar aanleiding van de voormelde wet van 8 juli 2011 vaststelde dat er geen onderscheid bestaat “in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld” (B.64.6).

2.9. De regeling ingevoerd door de voormelde wet van 8 juli 2011 voor de gezinshereniging met derdelanders, zoals thans voorzien in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet, vormt een omzetting van de richtlijn 2003/86 (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-1, p. 4). De betreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot deze richtlijn.

2.10. Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

[...]

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, “het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)” (punt 72).

In zijn meer recente arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X. tegen België, heeft het Hof van Justitie, gevat door een prejudiciële vraag met betrekking tot de richtlijn 2003/209/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen, incidenteel ook verduidelijking gebracht inzake de voorwaarde van de bestaansmiddelen die de lidstaat kan stellen overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie oordeelde in zijn meer recente arrest dat “uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene” (punt 40).

Vervolgens onderstreept het Hof van Justitie dat “[u]it het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn” (punt 41) en dat het “aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te

analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland” (punt 42).

2.11. Zoals reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever op het vlak van de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hebben gemaakt van hun rechten van vrij verkeer willen aansluiten bij de praktijk zoals deze reeds langer geldt in bijvoorbeeld Nederland waarbij hiervoor dezelfde voorwaarden gelden als in de situatie van gezinshereniging met derdelanders zoals geregeld in de richtlijn 2003/86.

In de Nederlandse context aanvaardde het Hof van Justitie reeds dat het bevoegd was om uitspraak te doen over prejudiciële vragen over de bepalingen van de richtlijn 2003/86 in situaties die handelden over de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hadden gemaakt van hun rechten van vrij verkeer. Het Hof van Justitie achtte het gerechtvaardigd dat het Unierechtelijke bepalingen uitlegt in situaties die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen “wanneer deze bepalingen door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op dergelijke situaties, teneinde een gelijke behandeling te verzekeren van deze situaties en situaties die binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen”. Het Hof aanvaardde dat hiervan sprake was in de Nederlandse context waar de nationale wetgever een situatie die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, waardoor volgens het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moeten worden behandeld (HvJ 12 december 2019, G.S. en V.G., zaken C-381/18 en C-382/18, punten 38-48, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie benadrukte dat de Europese Unie er in dergelijke situaties belang bij heeft dat, ter vermijding van uiteenlopende uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (punt 42).

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie bouwt verder op eerdere rechtspraak waarbij het Hof zijn bevoegdheid reeds aanvaardde in situaties waarin “de nationale wetgever bij de omzetting van de bepalingen van een richtlijn in nationaal recht heeft besloten, zuiver interne situaties op dezelfde wijze te behandelen als situaties die door de richtlijn worden geregeld, en hij zijn nationale wetgeving dus heeft aangepast aan het gemeenschapsrecht” (HvJ 17 juli 1997, Leur-Bloem, C-28/95, punt 34).

2.12. Ook de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (zie onder meer RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

2.13. Rekening houdend met wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om ook een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven.

2.14. Waar verweerder verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 met nr. 149/2019, merkt de Raad op dat het Hof zich in dit arrest uitsprak over “de door het verwijzende rechtscollege gegeven interpretatie van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en inzonderheid van de term « beschikt »” volgens dewelke “enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking [kunnen] worden genomen als « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen », met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging” (overweging B.6.2). Het Grondwettelijk Hof had in de hem voorliggende zaken op 5 juni 2019 de debatten reeds gesloten, waardoor het voormelde arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, gepubliceerd op 9 december 2019, dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in het kader van de richtlijn 2003/86, niet reeds voorlag.

Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt actueel een andere lezing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. In deze interpretatie laat artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat “in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld” (B.64.6).

2.15. In de voorliggende zaak geeft verweerder in de bestreden beslissing aan dat hij de bestaansmiddelen van verzoeker zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Aldus heeft verweerder, zoals verzoeker correct

aanvoert, de term “beschikken” in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt geïnterpreteerd, met miskenning van deze wetbepaling.”

-De bestreden beslissing werd met onvoldoende zorg genomen.

De verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon beschikt. De term “beschikken” werd te strikt geïnterpreteerd. Er is sprake van schending van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

-In de bestreden beslissing wordt ook het volgende gemotiveerd:

“(..).”

De bestreden beslissing is problematisch als ze stelt dat de betalingen vervat in de uittreksels van een volledig jaar, namelijk het jaar 2023, slechts een gedeeltelijk beeld van de vaste en variabele kosten van het gezin betreffen. Volgens de bestreden beslissing is er geen afdoende zicht op de werkelijke maandelijkse kosten van het gezin en dat de verwerende partij in de onmogelijkheid verkeert om een behoefteanalyse uit te voeren.

Dit klopt niet. Verzoeker heeft de uittreksels van een volledig jaar overgemaakt. Uit deze uittreksels blijkt niet alleen dat er betalingen gebeuren aan Electrabel, Telenet, Albert Heijn maar ook betalingen aan ZNA, Solidaris, ABVV, AG verzekeringen, Texaco, taxi's, slager, Aldi, Delhaize, water Inc, huisarts, Zeeman, kappers, centrale verwarming, belastingen, zorgpass, Holland & Barrett, Kruidvat, Skechers (kleding), Buhara (meubelen), koopjesmarkt, Safina (supermarkt), Action, Apotheek, Vanden Borre enz.

Uit deze uittreksels blijkt dat verzoeker en zijn partner nutsvoorzieningen, voeding, kleding, verzekeringen, (tele)communicatie, mobiliteit enz betalen. De harde realiteit is echter ook dat de partner van verzoeker niet in de mogelijkheid is om uit te gaan, op vakantie enz. Ze is mindervalide in een rolstoel. Ze is zeer ernstig ziek. Zoals dokter P. G. (...) het schrijft wordt mevrouw M. (...) zonder verzoeker volledig geïsoleerd zowel op sociaal als op praktisch vlak.

De DVZ heeft de behoefteanalyse niet adequaat uitgevoerd. Het is niet gerechtvaardigd om op basis van onjuist geïnterpreteerde gegevens te concluderen dat het resterende bedrag van €647,13 ontoereikend is zonder gedetailleerde analyse van de werkelijke uitgaven van het huishouden terug te vinden in de uittreksels van de bankrekening van de referentiepersoon die aanwezig zijn in het dossier.

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

-Artikel 23 GW:

“Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid :

1° het recht op arbeid en op de vrije keuze van beroepsarbeid in het raam van een algemeen werkgelegenheidsbeleid dat onder meer gericht is op het waarborgen van een zo hoog en stabiel mogelijk werkgelegenheidspeil, het recht op billijke arbeidsvoorwaarden en een billijke beloning, alsmede het recht op informatie, overleg en collectief onderhandelen;

2° het recht op sociale zekerheid, bescherming van de gezondheid en sociale, geneeskundige en juridische bijstand;

3° het recht op een behoorlijke huisvesting;

4° het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu;

5° het recht op culturele en maatschappelijke ontplooiing;

[6° het recht op gezinsbijslagen.]”

De referentiepersoon is voor meer dan 66% arbeidsongeschikt en afhankelijk van invaliditeitsuitkeringen. Gezien de verhoogde medische kosten, die inherent zijn aan de situatie van de referentiepersoon, kan een vaste norm van 120% van het leefloon niet zonder meer worden toegepast. Het negeren van deze bijzondere omstandigheden is in strijd met humanitaire principes en de grondrechten die in artikel 23 van de Belgische Grondwet zijn vastgelegd.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In zijn enige middel beroept verzoekende partij zich op een schending van : - -

Materiële motiveringsplicht,

Artikel 40ter van Vreemdelingenwet,

Zorgvuldigheidsbeginsel,

Artikel 23 GW.

1.Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

De thans nuttige passages uit het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(…)

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet. 3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

(…)”

Bij de gezinsherenigingsaanvraag heeft verzoeker de volgende stukken ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon neergelegd: (..)

Er blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nog andere aanvullende documenten betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft overgemaakt.

Op basis van de voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, ze heeft namelijk een uitkering van gemiddeld €1498,33 voor het jaar 2022 en voor het jaar 2023 beschikte ze over een gemiddelde maandelijkse uitkering van €1797,13, hetgeen significant minder is dan €2089,54 per maand, zijnde 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast op het moment van indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situaties een behoefteanalyse te worden doorgevoerd.

Verzoeker heeft de volgende stukken overgemaakt voor de behoefteanalyse:

(..)

Waar verzoekende partij verwijst naar zijn eigen pensioen, kunnen we meedelen dat de inkomsten van de verzoekende partij niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, "het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de

inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)” (punt 72).

Het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 heeft geoordeeld dat “Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zowel in de versie vóór als in de versie na de wijziging ervan bij de wet van 4 mei 2016 « houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. [...]”.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij de eigen middelen van de verzoekende partij niet in rekening dient te brengen. Verzoekende partij kan dan ook niet op dienstige wijze verwijzen naar de eigen inkomsten van de verzoekende partij, noch kan zij verwachten dat de verwerende partij zijn eigen bestaansmiddelen in aanmerking neemt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de Belg dient te beschikken. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geoordeeld dat met de inkomsten van verzoekster zelf geen rekening kan gehouden worden.

In een recent cassatiearrest van de Raad van State van 2/3/2023 (arrestnummer 255.940) besliste de Raad van State dat “Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen.” (eigen onderlijning)

Dat de belangen van de gezinsleden ook gebaat zijn met een behoorlijke huisvesting en met een gezinshereniger die beschikt over voldoende middelen van bestaan om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden. Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wilde de wetgever immers vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streeft hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (Parl.St. Kamer, 2010-2011, DOC 53- 0443/018, p. 73).

Dezelfde betrachting geldt ook voor de behoorlijke huisvestingsvoorwaarde (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overweging B.18.3.). De gezinshereniging wordt niet onmogelijk gemaakt.

Waar verzoeker verwijst naar arresten van de Raad, wenst verwerende partij op te merken dat verzoeker niet op dienstige wijze kan verwijzen naar de arresten van de Raad. Immers hebben precedents in het Belgisch rechtssysteem geen bindende kracht en moet elke zaak individueel beoordeeld worden.

Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk op welke manier de situatie van de aangehaalde zaak gelijkaardig zou zijn aan zijn eigen situatie.

Met zijn uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Beroep is ongegrond.”

2.3. Artikel 40ter, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zoals *in casu* van toepassing in de versie sinds de vervanging ervan bij artikel 11 van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de wet van 10 maart 2024), luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

(..)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze

bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (..)”

Een samenlezing van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid 2° en 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet zoals deze luiden op het moment van het treffen van de bestreden beslissing leert dat de geregistreerde partner van een statische Belg een recht op verblijf heeft mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden. Zo moet het bewijs geleverd worden dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.4. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij bij haar verblijfsaanvraag van 15 februari 2024 ten bewijze van de vereiste bestaansmiddelen onder meer bewijzen van haar eigen bestaansmiddelen heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf.

Verzoekende partij betwist dit in het verzoekschrift en meent dat de verwerende partij wel degelijk rekening had moeten houden met haar inkomsten.

2.5. De Raad wijst op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waaruit blijkt dat het de wil van de wetgever is om de voorwaarden voor gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders op identieke wijze te regelen omdat een verschillende behandeling tot een onverantwoorde discriminatie kan leiden (B.15.2.), hetgeen het Grondwettelijk Hof bijtreedt. Nu wat betreft gezinshereniging met derdelanders uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (*X t. Belgische Staat*, C-302/18 van 3 oktober 2019) blijkt dat niet de herkomst van de bestaansmiddelen beslissend is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene, dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken zo ook rekening te worden gehouden met de stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniger voegen. Een andere interpretatie waarbij enkel rekening wordt gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de statische Belgische gezinshereniger is niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM.

In arrest nr. 38/2026 heeft het Grondwettelijk Hof zijn beoordeling wel beperkt tot de versie van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de vervanging ervan bij artikel 11 van de wet van 14 maart 2024, en tot de versie van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de wijziging ervan bij artikel 15 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (hierna: de wet van 18 juli 2025), doch en voor zover dit *in casu* dienstig is kan niet blijken dat deze beoordeling niet evenzeer geldt voor wat betreft de versies sinds de vervanging/wijziging ervan via de wet van 10 maart 2024 (*Parl.St. Kamer 2022-2023*, DOC 55 3596/001, p. 43-59) en de wet van 18 juli 2025 (*Parl.St. Kamer 2024-2025*, DOC 56 0913/001, p. 17-21 en p. 37).

De in de bestreden beslissing gegeven motivering dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf omdat uitsluitend met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger kan rekening gehouden worden kan aldus niet gevolgd worden.

Zowel in de bestreden beslissing als in de nota met opmerkingen onderbouwt de verwerende partij haar standpunt wel via rechtspraak van de Raad van State en verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 maar gelet op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waarin voormelde rechtspraak ook ter sprake kwam is deze verwijzing niet dienstig om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de motivering dat uitsluitend rekening kan gehouden worden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet schendt. Zoals het Grondwettelijk Hof er in zijn arrest nr. 38/2026 immers op gewezen heeft, hadden deze arresten betrekking op het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met statische Belgen en gezinshereniging met de andere Unieburgers. Het Hof had in deze arresten nog niet geoordeeld over het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders. Het Hof stelt thans in zijn arrest nr. 38/2026 vast dat waar een verschil in behandeling wat betreft de herkomst van de bestaansmiddelen wel geoorloofd is in de situatie tussen statische Belgen en de andere

Unieburgers zoals blijkt uit zijn arresten nrs. 121/2013 en 149/2019, dat evenwel anders is in de situatie tussen statische Belgen en derdelanders.

2.6. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak om de overige middel(onderdelen) te bespreken aangezien een eventuele gegrondheid daarvan niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 20 november 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER